

AT

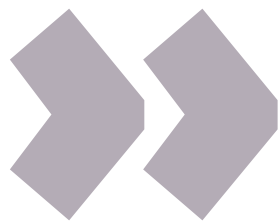

mannarættindi í ymiskum londum. Síðani heitir felagsskapurin á limir og fólk kring heimin at skriva til viðkomandi persónar og myndugleikar.

– Tað er rørandi at síggja ein samvitskufanga koma inn við sekkjum av brøvum við sær, og greiða frá, at hann hevur sitið í varðhaldsfongslaður og ikki vitað, um hann er keyptur ella seldur, men síðani byrjaðu brøvini at bóla inn, og tey lögdu trýst á myndugleikarnar, sigur hon.

Ein onnur sterk uppliving, sum Annika Sølvará hevði var, tá hon var í feriu við familjuni í Kreta í Grikkalandi.

– Eg hugdi at einum træskurði, sum ein gøtuseljari hevði gjørt. Hann sá áhugan, sum eg vísti hesi fýrakantaðu myndini av hondum, sum hildu um rimar, og eygum sum hugdu út. Hann spurdi, hvaðani eg var, og eg svaraði, at eg var úr

**“Í einum út av
trimum málum eru
ítøkilig úrslit, so tá
eg sendi brøv, eru
sannlíkindi sera stór
fyri, at tað ger mun”**

einum landi, sum hann heilt víst ikki kendi, sum eitur Føroyar. Hann sigur tá, at tað visti hann væl, tí hann hevði verið samvitskufangi og ein av teimum, sum hevði fingið brøv frá Amnesty, tí hann sum hernaðarnoktari ikki vildu gera hertænastu, og tí varð hann fongslaður. Tey fyrstu brøvini, sum hann fekk vóru úr Føroyum, og so skjótt hann varð leyslatin, fór hann at kanna, hvar Føroyar eru. Síðani greiddi eg honum frá, at eg var

forkvinna í Amnesty í Føroyum, sigur Annika Sølvará.

– Hetta er ein ítøkilig søga um, at brøvini, sum vit senda, gera ein mun. Tað var ein fantastisk uppliving síðani at koma heim aftur til Føroya og kunna siga hinum limunum í felagsskapinum hesa søguna. Hóast vit ikki vita, hvør tað var, sum sendi júst tað brævið, so vita vit, at brøvini, sum vit senda gera mun, leggur hon afturat.

Annika keypti tó ikki myndina

av fanganum, tí hon var ov dypur. Ístaðin keypti hon ein annan træskurð, sum hesin listamaðurin og fyrrverandi fangin hevði evnað.

Kjarnin er óbroytt

Amnesty International Føroyar varð sett á stovn í 1965, og síðani tá er nógv broytt í felagsskapinum, hóast nógv enn er tað sama.

Annika Sølvará greiðir frá, at kjarnin í felagsskapinum er tann sami, tí felagsskapurin varð grundaður á virksesemi hjá sjálvboðnum rundan um spurningar um mannarættindi. Hon hevur tó upplivað ta tíðina, hon hevur verið virkin í felagsskapinum, at føroyska deildin er vordin alsamt meir professionel. Í 1999, tá hon byrjaði sum forkvinna, var ein skrivari í felagsskapinum 12 tímar um vikuna. Í dag eru tvey fólk í starvi.

–Broytingin hevur havt týðning

og elvt til, at Amnesty í dag arbeiðir nog meira virkið. Høvdu broytingar ikki verið framdar, so hevði felagsskapurin ikki verið til á sama hátt í dag, sigur hon.

Virkisøkið er eisini broytt, og millum annað kann nevast, at fyri at verja limirnar í ymisku londunum bar ikki til at arbeiða við viðurskiftum í egnum landi fyrr. Tað ber til í dag. Eisini er felagsskapurin farin frá at arbeiða við eini smalari definitión av mannarættindum til eina víðari definitión.

– Júst hetta, at virkisøkið er broytt er onkursvegna ein avbjóðing. Hóast eg skilji og taki undir við hesum, so eru tað fleiri møguleikar til ósemju nú. Sum dømi kann spurningurin um fosturtøku nevast, tí har síggja ymisk lond sera ymiskt uppá økið sigur hon, og greiðir frá, at eitt annað aktuelt mál, ið er trupult at koma til sættis